

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Rock Oil plus, s.r.o.**, se sídlem Praha 10, Říčanská 1984/5, IČ 272 42 439, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2011, č.j.: 904/65 961/2011,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto tak, že se žádost zamítá a daň se nepromíjí.

V odůvodnění žalovaný uvedl, že důvodem pro prominutí daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2010 ve výši 104.929,099,- Kč a za zdaňovací období duben 2010 ve výši 38.597.3888,- Kč vyměřené Finančním úřadem v Litoměřicích jsou dle názoru daňového subjektu (žalobce) jím tvrzené skutečnosti a to, že rozhodnutím Celního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 14.4.2010, č.j. 4263-2/2010-200100-23 bylo daňovému subjektu (žalobci) odňato povolení dle ust. § 22 zákona č. 353/2003 Sb. k opakovanému přijímání vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Dne 15.4.2010 došlo na celém území České republiky k zadržení všech dodávek realizovaných na základě povolení dle ust. § 22 zákona č. 353/2003 Sb. a to včetně zadržení a zajištění dopravní techniky třetích osob. Jiný správce daně pak odebral totožné povolení jiné firmě ve skupině Rock Oil. Dále pak orgány Generálního ředitelství cel rozeslaly elektronickou cestou všem dotčeným subjektům v rámci EX informaci o tom, že daňový subjekt má problém s celní správou v tuzemsku a bude mu odebráno povolení k obchodní činnosti s vybranými výrobky v režimu osvobození spotřební daně. Taková informace byla rozeslána preventivně v době, kdy rozhodnutí o odebrání dotčeného povolení ani nebylo žalobci doručeno. Soubor všech

zmíněných opatření vedl k okamžitému ukončení obchodní činnosti. Podle žalovaného žalobce argumentoval i tím, že byt' se jednotlivá opatření orgánů veřejné moci, zde orgánů celní správy, jeví nebo mohou jevit jako zákonná a přiměřená, když takový stav může být vyvrácen v dalším řízení odvolacím nebo soudním orgánem, ve svém souhrnu se jednalo o opatření, které vybočilo z mezí základní zásady daňového řízení. Toto je pak zásadní a podstatný rozpor, kdy je v praxi možné cestou jednotlivých opatření dosáhnout stavu, kdy se aplikace jednotlivých ustanovení daňového práva dostává podle žalobce do kolize s obecnými zásadami a vede ve svém důsledku ke stavu, který předpokládá ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků. Příímým důsledkem opatření orgánů celní správy tedy bylo vyloučení daňového subjektu (žalobce) z obchodní činnosti.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků s tím, že prominutí je specifickým prostředkem liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně při aplikaci daňového zákona. K nápravě či odstranění vad zákonnosti rozhodnutí o stanovení daně v daňovém řízení podle žalovaného slouží, resp. jsou určeny jiné opravné prostředky, než je prominutí daně. Důvodem pro aplikaci institutu prominutí daně dle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků je v zásadě pouze existence nesrovnalostí při uplatňování daňových zákonů, přičemž nesrovnalost, jak uvedl žalovaný, není ani nezákonnost ani jiná nesprávnost aplikace platných daňově-právních norem. O nesrovnalost podle žalovaného půjde zejména v případech účinků zákonem nepředvídaných nebo nezamýšlených, např. kdy při striktním dodržení platné zákonné úpravy by došlo v některém případě k dvojímu zdanění u téhož daňového poplatníka, aniž by toto dvojí zdanění bylo zákonem výslovně zamýšleno. Žalovaný v této souvislosti poukázal na to, že aplikace důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů je vzhledem ke své povaze výjimečná, neboť jejím hlavním smyslem je pružně reagovat na možné protiklady v daňových zákonech. Podle žalovaného je tak zcela zřejmé, že za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů nelze považovat tu skutečnost, že daňovému subjektu bylo celními orgány dle ust. § 22 zákona č. 353/2003 Sb. odňato povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Žalovaný také konstatoval, že ve zdaňovacích obdobích březen a duben 2010 daňový subjekt (žalobce) ekonomickou činnost uskutečňoval a z této ekonomické činnosti mu pak vznikla daňová povinnost, kterou v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o dani z přidané hodnoty vykázal v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty a která byla správcem daně ve shodě s podanými daňovými přiznáními dle ust. § 46 zákona o správě daní a poplatků pravomocně vyměřena.

V závěru dospěl žalovaný ke skutečnosti, že nejsou naplněny podmínky pro prominutí daně z přidané hodnoty, neboť v daném případě neshledal nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů.

Žalobce v žalobě nesouhlasil s tím, že v dané věci nejsou splněny podmínky pro prominutí daně ve smyslu ust. § 55a zákona o správě daně a poplatků.

Žalobce souhlasil s uvedeným vymezením důvodů žádosti pouze částečně, když žalovaný zcela pominul tři další, a dle žalobce rozhodné okolnosti, za které považuje žalobce fakt, kdy žalobce až do doby výše vymezeného „souboru opatření orgánů celní správy“ odváděl, resp. platil, veškeré daně, tedy jak daň spotřební, tak i daň z přidané hodnoty. Žalobce disponuje ke dni 31.3.2011 potvrzením o bezdlužnosti jak u orgánu celní správy, tak i u dalších územních finančních orgánů, což dokazuje že v období předcházejícímu výše zmíněnému „souboru opatření přijatému orgány celní správy“ žalobce přiznával a platil do státního rozpočtu veškeré daně, které byly s jeho činností spojené. Na nepřímých daních – tedy na dani spotřební to bylo v ročním období předcházejícímu událostem v dubnu 2010 částka cca 2 miliard korun českých, na dani z přidané hodnoty to byla cca. další 1 miliarda

korun českých, celkem tedy žalobce odvedl a fakticky zaplatil za jeden rok do státního rozpočtu cca 3 miliardy korun českých s tím, že dle potvrzení vydaných orgány celní správy a finančními úřady nedlužil žalobce ke dni 31.3.2010 na dani ani korunu.

Druhou skutečností je dle žalobce zkreslené tvrzení žalovaného, podle kterého žalobce údajně neuplatňuje v podané žádosti argumentaci směřující k nesrovnalostem spojenou s uplatněním daňových zákonů. K tomu uvedl, že nesrovnalost při uplatnění daňových zákonů spatřoval zejména v tom, že při respektování postupu vymezeného jako „správa daně“, ve smyslu ust. § 1 odst. 2 ZSDP, podle kterého se správou daně rozumí právo činit opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, zejména právo vyhledávat daňové subjekty, daně vyměřit, vybrat, vyúčtovat, vymáhat nebo kontrolovat podle tohoto zákona jejich splnění ve stanovené výši a době, a dále při respektování základní zásady daňového řízení ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, které zavazuje správce daně postupovat v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volit jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy, je žalobce přesvědčen o tom, že každý dotčený správce daně musí před přijetím jakéhokoliv opatření důsledně zvažovat všechny zákonem předpokládané atributy a po zvážení všech možných důsledků svého postupu přijmout takové opatření, které nebude v kolizi se zájmem státu, který je dán cílem daňového řízení, stejně tak ale nebude v kolizi se zájmem dotčené firmy – v tomto případě se zájmem žadatele (žalobce). A pokud již nejde takový stav nastolit, je opět orgán veřejné moci, resp. dotčený správce daně zavázán zákonem postupovat tak, aby při respektování cíle daňového řízení co nejméně a pouze v míře nezbytně nutné zatížil dotčený daňový subjekt – zde firmu žalobce. Za takový přiměřený stav lze dle žalobce jen stěží považovat obchodní likvidaci firmy, která ročně zaplatila do státního rozpočtu cca. 3 miliardy korun. Při takovém výkladu se jako zcela nepřiměřené a i nezákonné jeví sled úkonů a opatření realizovaných orgány celní správy, které ve smyslu ustanovení zákona o spotřebních daních mají postavení správce daně. Orgány celní správy v postavení správce daně dne 15.4.2010 aplikovaly daňové zákony způsobem, který dle žalobce zcela vybočil z výše odkázané základní zásady daňového řízení. Celní orgány vymyslely a v praxi realizovaly úkony, které měly pro žalobce zcela likvidační důsledky, které jej okamžitě a bez jakékoliv reálné možné obrany v daném čase vyloučily z obchodní činnosti – tedy se jednalo o sled a souhrn opatření, které směřoval výhradně k likvidaci žalobce, k likvidaci jeho obchodní činnosti, což ve svém důsledku vedlo k tomu, že byť žalobce řádně přiznal své daňové povinnosti, s ohledem na vyloučení žalobce z obchodní činnosti nebylo možné přiznané a vykázané daňové povinnosti zaplatit. Zásadní rozpor při aplikaci daňových předpisů, zde při aplikaci zejména zákona o správě daní a poplatků a zákona o spotřebních daních, plyne podle žalobce z důsledků, které nastaly v praxi.

Žalobce dále uvedl, že další podstatná argumentace k aplikaci daňových zákonů byla přednesena v doplnění žádosti, kde s ohledem na posuny a jemu dostupné informace poukázal na další okolnosti, které lze vymežit tak, že dle názoru žalobce je v dané věci prokázán stav, a to minimálně v důvodném předpokladu, kdy orgány celní správy s odkazem na aplikaci daňového práva nerealizovaly ve skutečnosti žádnou správní úvahu, pouze slepě poslouchaly příkaz či rozkaz nadřízené složky. Podle žalobce celý soubor opatření orgánů celní správy nebyl výsledkem správního uvážení, které zákon o správě daní a poplatků platný v rozhodném období jako jediné zná a předpokládá.

Třetí skutečností je dle žalobce okolnost příčinné souvislosti, kterou nelze z úvahy o prominutí daně vynechat, což žalovaný zcela účelově realizoval. Jde o posouzení souvislosti dlužné daně, o jejíž prominutí je žádáno, se skutkovým průběhem, který byl realizován jako aplikace daňového práva. Podle žalobce je nenormální a nepřijatelné, aby žalobce, který nikdy

v minulosti neměl konflikt s daňovou správou, nikdy nebyl sankcionován za porušení jiné povinnosti spojené s plněním daňových povinností, který plnil povinnosti odvodu do státního rozpočtu, aby takový subjekt byl po několikaleté bezproblémové podnikatelské činnosti v rámci uplatnění daňového práva fakticky zlikvidován a postaven mimo jakoukoliv možnost reálně podnikat. Nastolení takového stavu, o kterém nejsou žádné důvodné pochybnosti, samo o sobě dává dle žalobce možnost důvodného předpokladu aplikace ustanovení § 55a ZSDP, když nezbytným předpokladem je posouzení skutkového stavu, který vzniku dluhu na dani předcházet. Žalovaný nemůže dle žalobce o věci rozhodnout vůbec v případě, pokud není postaveno najisto minimálně to, že dluh na dani má příčinnou souvislost s aplikací daňového práva. Takové posouzení neřeší otázku, zda opatření a úkony žalovaného, resp. jednotlivých složek celní správy byly zákonné či nezákonné – o tom se rozhoduje v jiném řízení. Pro posouzení podané žádosti je ale dle žalobce nutné posoudit, zda má dlužná daň souvislost s uplatněním daňového práva či nikoliv a pokud ano, tak je další věcí posouzení otázky výkladu zákonného předpokladu „nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů“. Žalobce poukázal současně na skutečnost, že žalovaný svým rozhodnutím prakticky tvrdí, že je zcela normální a v pořádku, pokud stát, resp. orgán veřejné moci, může ze zcela běžně fungující firmy, která mu zaplatila 3 miliardy na daních, která nic nedluží, udělat ze dne na den daňového dlužníka v řádech stovek milionů korun, zlikvidovat celou jeho podnikatelskou činnost a to s odkazem na aplikaci daňového práva, které dle názoru žalovaného nemá ani při takovém důsledku žádné nesrovnalosti. Dle žalobce je ale takový stav a skutkový průběh nenormální, nespravedlivý a v praxi nemožný, pokud by neexistovaly „nesrovnalosti“ při uplatňování daňových zákonů.

Žalobce dále namítal, že celá otázka aplikace ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků, zejména pak otázka aplikace zákonné podmínky, kterou vymezuje text zákona jako „prominutí z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů“ je dána na výkladu právně neurčitých pojmů. Podle žalobce takový výklad připouští řadu možností, nicméně pokud žalovaný svůj výklad omezuje pouze na jím uváděné příklady, kdy se za „nesrovnalost“ považuje dle názoru žalovaného např. postup, kdy při striktním dodržení platné zákonné úpravy by došlo v některém případě k dvojímu zdanění u téhož daňového poplatníka, je podle žalobce minimálně stejnou nesrovnalostí stav, kdy na základě postupů orgánů celní správy v rámci aplikace daňového práva dojde k likvidaci do té doby normálně fungujícího poplatníka, který neměl žádné dluhy na daních, který platil v rámci ročního období miliardy korun do státního rozpočtu, a kterému dluhy na daních vznikly až poté, co územní finanční orgány aplikovaly daňové právo, když žádný jiný důvod než aplikace daňového práva pro vznik daňového dluhu neexistuje. Za zcela nenormální, tedy i výjimečné, považuje žalobce stav, kdy aplikace daňového práva má dvojí jediný důsledek a to vznik daňového dluhu se současným vyloučením žalobce z obchodní činnosti. Přitom daňový dluh staví žalobce do role dlužníka, kterému se vylučuje oblast podnikání, kde se pohyboval několik let bez jakýchkoliv problémů. Vyloučení z činnosti pak vylučuje, aby byl daňový dluh zaplacen, což ve spojitosti znamená likvidaci firmy. Žalobce nechce věřit, že toto je smysl aplikace daňového práva a pokud již takový důsledek nastal, že se nejedná o něco výjimečného, co vyplynulo z nesrovnalostí. Takový důsledek by sice neměl být podle žalobce teoreticky nemožný při respektování základních zásad daňového řízení, a pokud již v praxi nastal, měla by se mj. posuzovat i výjimečnost situace s ohledem na to, co žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí dále. Pokud totiž žalovaný uzavřel věc mj. tak, že uvedl právní názor, podle kterého „Aplikace důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů je vzhledem ke své povaze výjimečná, neboť jejím hlavním smyslem je pružně reagovat na možné protiklady v daňových zákonech“, měl by současně takový závěr vztáhnout na skutkové okolnosti posuzované věci a přesně vymezit, co se pod pojmem výjimečnost rozumí. To se ale nestalo. Žalobce dovodil, že v daném případě aplikoval

žalovaný výklad neurčitých právních pojmů účelově, zúženě, ke škodě žalobce, s prvky libovůle, nepřezkoumatelným způsobem, aby nemusel žádosti žalobce vyhovět. Druhým znakem takové aplikace práva je pak podle žalobce postup, kdy se žalovaný v řízení o podané žádosti nevyrovnal s celým obsahem podané žádosti, zejména ne pak s těmi okolnostmi, které můžou svědčit splnění zákonné podmínky předpokládané ust. § 55a ZSDP. Žalovaný se nijak nevyrovnal s tím, proč konkrétní okolnosti posuzované věci, zejména pak přímou souvislost aplikace daňového práva se vznikem dluhu na daních, při současném znemožnění obchodní činnosti, nelze podřadit pod splnění podmínek předpokládaných ust. § 55a ZSDP. Podle žalobce žalovaný podanou žádost ve smyslu ust. § 55a ZSDP posoudil po právní stránce nesprávně.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný k jednotlivým tvrzením uvedeným v žalobě konstatoval, že se jedná o žalobcem zkrácený obsah žalobou napadeného rozhodnutí o prominutí daně a současně uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně obsáhlé a žalovaný se v jeho závěru poměrně podrobně vysvětluje, že prominutí daně dle § 55a zákona o správě daní a poplatků je specifickým prostředkem liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně při aplikaci daňového zákona. Navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí mimo jiné tyto podstatné dokumenty a to jednak žádost žalobce ve smyslu ust. § 55a zákona č. 337/1992 Sb. ze dne 29.12.2010 vč. jejího doplnění ze dne 2.5.2011 a jednak žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 28.11.2011, č.j.: 904/65 961/2011.

Městský soud v Praze přezkoumal v rámci podané žaloby napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 55 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

Řízení o prominutí daně dle § 55a zákona o správě daní a poplatků bylo možno zahájit na základě žádosti (srov. § 55a odst. 3 a 4 daného zákona). Proti rozhodnutí o prominutí daně nebyly připuštěny opravné prostředky (§ 55 odst. 4 daného zákona). Dle § 55a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků mohlo Ministerstvo financí daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí týkajících se uplatňování daňových zákonů.

V daném případě se předmětný spor týká zamítavého rozhodnutí o prominutí daně vydaného dle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Takové rozhodnutí je přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 22.7.2009, sp.zn. III. ÚS 2556/07).

Bylo-li řízení o prominutí daně dle § 55a zákona o správě daní a poplatků zahájeno na základě žádosti daňového subjektu, je povinností správního orgánu zhodnotit důvody, které

jsou v této žádosti uvedeny. To probíhá ve dvou fázích. V první fázi je třeba zhodnotit, zda je dána nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů – jde o hodnocení, zda konkrétní skutkové okolnosti případu naplňují znaky neurčitého právního pojmu nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů. V případě, že jsou tyto znaky naplněny, zvažuje se v druhé fázi, zda bude daň prominuta, přičemž zde disponuje správní orgán správním uvážením, zda daň promine.

Z judikatury správních soudů pak vyplývá, že správní soud přezkoumává zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, resp. skutkové a právní úvahy, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno, a činí tak pouze skrze odůvodnění tohoto rozhodnutí, a nikoliv prostřednictvím obsahu správního spisu. Z odůvodnění zamítavého rozhodnutí o prominutí daně (§ 55a zákona č. 337/1992 Sb.) pak musí být zřejmé, jak věc rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti o prominutí daně za liché, mylné nebo vyvrácené.

V dané věci žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že prominutí daně dle § 55a zákona o správě daní je specifickým prostředkem liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně při aplikaci daňového zákona. K nápravě či odstranění vad zákonnosti rozhodnutí o stanovení daně v daňovém řízení podle žalovaného slouží, resp. jsou určeny jiné opravné prostředky, než je prominutí daně. Důvodem pro aplikaci institutu prominutí daně dle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků je v zásadě pouze existence nesrovnalostí při uplatňování daňových zákonů, přičemž nesrovnalost, jak uvedl žalovaný, není ani nezákonnost ani jiná nesprávnost aplikace platných daňově-právních norem. O nesrovnalost podle žalovaného půjde zejména v případech účinků zákonem nepředvídaných nebo nezamýšlených, např. kdy při striktním dodržení platné zákonné úpravy by došlo v některém případě k dvojímu zdanění u téhož daňového poplatníka, aniž by toto dvojí zdanění bylo zákonem výslovně zamýšleno. Žalovaný v této souvislosti poukázal na to, že aplikace důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů je vzhledem ke své povaze výjimečná, neboť jejím hlavním smyslem je pružně reagovat na možné protiklady v daňových zákonech. Podle žalovaného je tak zcela zřejmé, že za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů nelze tedy považovat tu skutečnost, že daňovému subjektu bylo celními orgány dle ust. § 22 zákona č. 353/2003 Sb. odňato povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Podle žalovaného ve zdaňovacích obdobích březen a duben 2010 žalobce ekonomickou činnost uskutečňoval a z této ekonomické činnosti mu pak vznikla daňová povinnost, kterou v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o dani z přidané hodnoty vykázal v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty a která byla správcem daně ve shodě s podanými daňovými přiznáními dle ust. § 46 zákona o správě daní a poplatků pravomocně vyměřena.

Na závěru o tom, že důvody uvedené žalobcem v jeho žádosti (vč. jejího doplnění) o prominutí daně nejsou nesrovnalostmi vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nemůže změnit ani námitka žalobce, že žalovaný pominul další, dle žalobce, rozhodné okolnosti, za které žalobce považoval to, že platil veškeré daně, že disponuje ke dni 31.3.2011 potvrzením o bezdlužnosti, že celní orgány vymyslely a v praxi realizovaly úkony, které měly pro žalobce likvidační důsledky, že měla být posouzena souvislost dlužné daně se skutkovým průběhem. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že tyto úvahy (okolnosti) jsou pro předmětné prominutí daně naprosto nadbytečné.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, proč měl žalovaný za to, že nejsou naplněny podmínky

k prominutí daně z přidané hodnoty, když v daném případě žalovaný neshledal nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů, které žalobce spatřoval ve skutečnosti, že daňovému subjektu bylo celními orgány odňato povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť ani žalobce a ani žalovaný správní orgán k výzvě soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková